

Цар Лазар и царица Милица (Одломак)

Кад ујутро јутро освануло
И градска се отворише врата,
Тад ишета царица Милица,
Она стаде граду код капије.
Ал ето ти војске на алаје,
Све коњици под бојним копљима.
Пред њима је Бошко Југовићу
На алату, вас у чистом злату.
Крсташ га је барјак поклопио,
Побратиме, до коња алата.
На барјаку од злата јабука,
Из јабуке од злата крстови,
Од крстова златне ките висе,
Те куцају Бошка по плећима.
Примаче се царица Милица,
Па увати за узду алата,
Руке склопи брату око врата,
Па му поче тијо говорити:

„О мој брате, Бошко Југовићу,
Цар је тебе мене поклонио,
Да не идеш у бој на Косово
И теби је благослов казао
Да даш барјак коме тебе драго,
Да останеш са мном у Крушевцу,
Да имадем брата од заклетве.”
Ал говори Бошко Југовићу:
„Иди, сестро, на бијелу кулу!
Не бих ти се јунак повратио,
Ни из руке крсташ барјак дао,
Да ми царе поклони Крушевац!
Да ми рече дружина остала:
’Гле страшивца, Бошка Југовића,
Он не смједе поћи у Косово,
За крст часни крвцу прољевати
И за своју вјеру умријети’.”
Пак поћера коња на капију!